

τροφοί του, μ' όλο τους τόν τρόμο, έκαμαν μιá κίνηση γιά νά τρέξουν είς βοήθειαν του κλητήρος. Μά νέες όμως κραυγές, ά- ζόμη τρομερότερες, τους έσταμάτησαν.

Ο μικρός Κλαρίς, που είχε κι' όλας τó μισό του χορμί μες στη σοφίτα έδειχνε κι' αυτός τή φρίκη που ζωγραφίζοταν στο πρόσωπό του, προσπαθώντας σάν τόν κλητήρα νά πιαστή στην κορνίζα τών κεραιμιδιών.

Έξαφνα ó κλητήρας και ó ύπάλληλος έξαφανίστησαν ός στο λαμό, πάντα ξεφρονίζοντας, σάν νά τους τραβούσε κάποιος από τά πόδια, ός πού τέλοος τά κεφάλια τους καταπιόθηκαν μες στο σκοτάδι του φεγγίτη.

Ο ανακριτής και οι σύντροφοί του έμοιαζαν σάν άγάλματα ! Είχαν πετώσει κοριολεντιζιώς. Σέ άλλες στιγμές ó δρόμος θά είχε γεμίση από κόσμο, ύστερ' από τόσες φωνές τρόμου. Τώρα όμως στο Σαιν-Μαρτέν καθέννας, άκούοντας τις φωνές, έφρόντισε νά κλειδώσῃ σπίτι του.

Και όμως οι κόνιρι αυτοί έπρεπε νά πάρουν μιάν άπόφαση· δέ μπορούσαν νά μένουν στά κεραιμιδία. Τι νά κάμουν όμως ;... Νά μπουνε στη σοφίτα, ή νά κατέβουν στο δρόμο γλιστρούντας κατά μήκος του σωλήνος του νερού ;

Τó διλήμμα γινόταν τρομερότερο, γιατί μες από τή σοφίτα έβγαιναν πάντα οι κραυγές του Μπομπάρντ και του Κλαρίς καθώς και ένας θόρυβος πάλης, σά νά είχαν έρθη στά χέρια με κάποιον οι δυó αυτοί δυστυχημένοι.

Σεχνώντας ότι είχε χάση τά γυαλιά του ó κύριος ντε Μερντέν είχε τó θάρος νά σκίση τó φεγγίτη, άπ' όπου είχε εξαφανισθῃ ó Κλαρίς· μά δε πρόσεξε νά δῃ τίποτα. Έξαφνα οι φωνές έπαψαν και άμέσως άκούστησαν τά άγχομαχητά του δυστυχισμένου ένοματόρχη.

Ο Πατριζίος δέ πρόσεξε πιά νά κρητηθῃ ! Σύρθηκε κοντά στο φεγγίτη, άπ' όπου είχε εξαφανισθῃ ó Μπομπάρντ και έσκαψε γιά νά δῃ τι συνέβαινε.

Μόλις όμως πρόβλεπε τó πρόσωπό του στην κορνίζα του φεγγίτη, άνέχηξε στ' αυτιά του μιá φράση πού παρ' όλιγο νά τον κίνη νά χάση τήν Ισοροπία του, μιá φράση πού ειπώθηκε με μίσος και φοβέρα :

«Α ! Σό, Πατριζίε ;... Μήν κινήται ! μήν κινήσαι !...»

Αυτή ή φωνή δέν τού ήταν άγνωστη. Ήταν ή ίδια πού τόν είχε φεβροίσει τή νύχτα τῆς δολοφονίας του Μποντέλ !

— Ο δολοφόνος ! σόβλισε ó Πατριζίος. Ο δολοφόνος εινε δώ !... Άκουσα τή φωνή του !... Εινε δώ...»

Και έδειχνε τó φεγγίτη μ' έναν τρόμο άνώτερο από κάθε περιγραφή.

Τότε ó κύριος ντε Μερντέν ρώτησε άν κανείς μπορούσε νά του δίσῃ ένα ρεβόλβερ. Ο Ρουμπιόν του έδωσε τó δικό του.

Ο δικαστής χώνησε στο φεγγίτη. Οι σύντροφοί του άκολούθουσαν με άνήσυχο θαυμασμό τις κινήσεις του.

Πέρασε τά πόδια του στο άνοιγμα και τώρα δέν έμεναν έξω παρ' ó χορμός και τó χρι τó ώπλισμένο με τó ρεβόλβερ.

Αποφασισμένος νά φέρη εις πέρας τó σχέδιό του έχμηλωσε τó κεράλι και θέλησε νά πηδήτῃ στη σοφίτα. Μά τά πόδια του συνήνησαν τó κενόν, έχασε τήν Ισοροπία κι' έπεσε κάτω από τή μικρή σκαλίτσα.

Τó πείσμό του έπροκάλεσε βογγητά και άναστυγαγμούς γύρω του και άμέσως προς μεγάλην του έκπληξιν είδε τó Μπομπάρντ, τόν Κλαρίς και τόν ένοματόρχη νά σηκώνονται σά γόνατα... Αυτό ήταν μιá ευχάριστη έκπληξη, γιατί ός τή στιγμή εκείνη τους νόμιζε νεκρούς !...

— Θάρρος !... έφώναζε ó ανακριτής. Ο δολοφόνος εινε στη σοφίτα, και οι φεγγίτες φρουρούνται καλά... Αυτή τή φορά δέν μάς γλυτώνει !...

Μά μόλις πρόφερε τις φράσεις αυτές είδε έξαφνα νά πηδᾷ από πάνω του στο ταβάνι ένας ανθρώπινος όγκος πού φαινόταν πού είχε δρητήτῃ από κάποιον σημείο τού δωματίου, ένας όγκος παρ'όδοος, εύρίνητος και εύλόγητος πού πέρασε από τó ταβάνι με τέτοια γρηγοριά, όστε κινείσῃ δέ μπόρασε νά διακρίνη τίποτα συγκεκριμένο. Ήταν κάτι άλλοκοτο, τρομερό, παράξενο. Κάτι σάν άνθρωπο, σάν βρουκόλας και σάν τέρας !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΤΕΡΟ

Ο ένοματόρχης πού έβλεπε πολύ καλά, δέ μπορούσε νά ξηγήσει κατόπιν τι είδus. «Όπως κι' ó ανακριτής είχε διακρίνη κι' αυτός ένα πράγμα, πού έμοιαζε με άνθρωπο, νά περνᾷ ύστρά από τó ταβάνι και νά χάνεται στην εισοδο.



Και ύστερα τίποτα !... Ο Μπομπάρντ, ó Κλαρίς και ó ένοματόρχης δέν ήτανε βαρεία πληγωμένοι, μά είχανε τόσο πολύ τρομάξῃ πού έτρεμαν σύγχορμι.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΩΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΩΝ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΙΒΑΡΟΛ

Έπειτα από τά άνεκδοτα του Σχόλ δημοσιεύουμε σήμερα μιá σειρά άνεκδóτων του μεγάλου Γάλλου συγγραφέως και εδθυμογράφου Ριβάρóλ :

Όταν ó Ριβάρóλ έπληροφορήθῃ ότι ó περίφημος Ιεροκλήρξ Δομένιος ντε Μπριένν, άρχιεπίσκοπος τῆς Τουλούζης, είχε δηλητηριάσθῃ, είπε :

— Θα κατάπιε, φαίνεται, ó φτωχός, κανέναν... από τους λόγους του !

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέης Φλοριανός είχε δημοσιεύσει κάποτε ένα ποιητικό του έργο, σέ έκδοση πολυτελεστάτη με κομψά τυπογραφικά στοιχεία και μεγάλα περιθώρια.

Κάποιος έρώτησε τόν Ριβάρóλ, ποία ήτο ή γνώμη του γιά τó έργο αυτό.

— Τó μισό βελίο, άπήνησεν ó Ριβάρóλ, εινε άγραφο... Έ, λοιπόν, σές συμβουλεύω... αυτό νά διαδώσετε !...

Ο Ριβάρóλ συνδέσσε με κάποιον εθγενή, τόν Ιπóστη ντε Η... , ó όποιος ήταν τρομερά άκάθαρτος.

— Άφνειε λεκέδες ός και στη λάσπη πού πατάει... συνείδησε νά λέγγῃ ó διάσημος χιουμοριστής γιά τόν φίλο του αυτόν.

Μία κυρία έλεγε στον Ριβάρóλ παρηγορούσας τον μιá περίοδο, κατά τήν όποία ήταν άρρωστος στο κρεβάτι :

— Όταν είσθε καλά, μάς αποδεικνύετε με κάθε τρόπο πόσο είσθε άξιαγάπητος. Και όταν είσθε άρρωστος, σές αποδεικνύετε πόσο μάς είσθε πολυαγαπημένος !...

Ο Ριβάρóλ συνήνησε μιá βέρα στον δρόμο τόν γνωστό συγγραφέα Φλοριανό, ó όποιος φαινόταν κατασχετισμένος :

— Τι σου συνέβῃ ; τόν έρώτησεν ó μέγας εδθυμολόγος.

— Άστα, καυμένα... Με κλέψανε !

— Μ' αυτό εινε τρομερό !

— Μού κλέψανε όλα τά χειρόγραφα μου !...

— Εινε τρομερό... γιά τόν λοιπόδότη !... συνέπληρωσεν ó Ριβάρóλ.

Ο Ριβάρóλ συνείδησε νά λέγῃ γιά τόν Μιχαήλ :

— Ο άνθρωπος αυτός εινε Ικανός νά διαπράξῃ τó πᾶν, άντι όλίγου χόρηματος. Άκόμη και μιá... καλή πράξη !...

ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ !

Κάποιος άμερικανός φαρμακοποιός, τόν όποιο έγκατέλειψε ή γυναίκα του γιά νά φύγῃ με έναν άλλον, εδημοσίευσσε στις εφημεριδες τήν άζολουθη είδοποίησι :

«Τόν εθγενικό κύριο, πού είχε τήν καλωσύνη νά με απαλλάξῃ από τήν σύζυγό μου, τόν πληροφορώ ότι γιά τó έξλο πού θά τρωῃ από τó πρῶν έτερόν μου ήμισον, θά τού προσφέρω άπολυμωτικά, αντισηπτικά, μαλακτικά, βαμβάκι αρωματιστόν, ένέσις καταγραφένικες κτλ. με έκπτώων 40 τοίς εκατόν !...»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

«Ο,τι κι' άν είχε τώχασε : γυναίκα, βίος, παιδιά του. Τίποτα δέν τ' άπόμεινε στερνῃ παρηγοριά. Πετάξ' ή έννοια από τó νοῦ κι' ή έλπίδ' άπ' τήν καρδιά του Κ' ή ύπομονή έμαρμάρωσε στά στήθη του βαρεία.

Όπως τά λείψανα περνούν, περνάει άργά ó καιρός του Και ζῆ δίχως ó δύστυχος νά ξερῃ τó γιαιτί. Μέσ' στην ταβέρνα δήμερις με τó ποτήρι έμπρός του Του κάκου έχει κι' άνώφελα τή ληρμονιά ζητει.

— «Καταραμένε κάπελα και κλέφτη ταβερνιάρη, Τι τó νερώνεις τó κρασί, και πίνω άπ' τó ξανθό Και πίνω κι' άπ' τó κόκκινο κι' από τó γιοματάρι Κι' από τó σόσμα τó τραχύ, πίνω και δέ μεθῶ ;

Δέν ήρθα γιά ξεφάντωμα μήτε γιά πανηγύρι, Ήρθα νά βρω τή λησιμονία στο θάνατο κοντά... Κι' ó κάπελας γεμιζοντας και πάλι τó ποτήρι Με θλιβερό περιέγελο στά λόγια του άπαντᾷ :

— «Τι φταίω εγώ άν τά δάχρυα πού άπελπισμένος χύνεις Πέφτουν μέσ' στο ποτήρι σου, σταλαγματιές θολές Και τó νερώνουν τó κρασί κι' άδύνατο τó πίνεις ; Τι φταίω εγώ κι' άν δέ μεθῆς ; Τι φταίω εγώ κι' άν κλαίς ;»

(Παλή Βιολιό)

Ι. Πολέμης.